

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce: **E. I.**, státní příslušnost Gruzie, t. č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2011 č.j. OAM-82/ZA-06-PA03-2010, o udělení **mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného a domáhal se přezkoumání napadeného rozhodnutí, poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgán porušil ust. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3, zák.č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správního řádu). Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, v ust. § 14 téhož zákona a také zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a) citovaného zákona. Žalovaný také porušil čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950, mezinárodní pakt o občanských a politických právech, jakož i Listinu základních práv Evropské unie z roku 2000. Tvrdil dále, že na území České republiky pobývá od r. 2007, jeho pobyt byl legální, avšak 28.2.2010 mu vypršela platnost pobytového oprávnění a nesplnil podmínku pro prodloužení povolení k pobytu, jelikož byl odsouzen k podmíněnému trestu. Do Abcházie se nemůže vrátit a v jiné části Gruzie nemůže žít, protože by se obyvatelé o něm

dozvěděli a považovali by ho za zrádce. V České republice chce také žít proto, že pečuje o svou nemocnou matku. Navrhoval proto zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5.9.2011 k žalobě uvedl, že vycházel především z vlastních tvrzení žalobce učiněných v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaha legalizovat si na území ČR pobyt, vyhnout se ekonomickým problémům v Gruzii a snaha starat se o svojí nemocnou matku, která má v ČR dlouhodobý pobyt. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu nedospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou naplněny podmínky ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. Stejně tak se žalovaný domnívá, že se řádně vypořádal s odůvodněním svého závěru, že u žalobce nebyly naplněny podmínky ani pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany dle ust. § 14a) a § 14b) zákona o azylu. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12.7.2011 č.j. OAM-82/ZA-06-PA03-2010, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14, ani § 13 a stejně tak § 14a a § 14b zákona.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4.3.2010 a v pohovoru ze dne 12.3.2010 odpověděl na otázku, z jakého důvodu opustil svou vlast to, že v žádném případě se nemůže vrátit do své vlasti. Žil v Abchazském teritoriu a Abcházci byl napadán. Uváděl, že Gruzii musel opustit, vyřídil si pracovní vízum a do 28.2.2010 měl zde legální pobyt, který mu ale nebyl prodloužen. V doplňujícím pohovoru dne 30.6.2011 ještě žalobce uvedl, že v r. 1993, tedy v době ozbrojeného konfliktu, jeho rodina žila v Abcházii, lidé gruzínské národnosti jako on měli ale potíže. Uváděl, že v případě návratu do Gruzie by ho opět čekal těžký život. Žádné problémy se státními orgány, policií či soudy neměl.

Dále soud ze správního spisu žalovaného zjistil, že tento obsahuje Informaci MZÚ Tbilisi z 29.7.2009, Informaci MZV z 25.2.2010 č.j. 96078/2010-LPTP, Informaci MZV ze dne 25.1.2007 č.j. 102779/2007-LP, Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2010 zpracovanou MZ USA ze dne 8.4.2011, zprávu Komise Evropských společenství z 23.4.2009 a Výroční zprávu Human Rights Watch 2011 z ledna 2011.

V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobu bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nebylo prokázáno, že by žalobce opustil zemi původu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Z uvedeného i z obsahu správního spisu tedy vyplývá, že žalovaný nepochybil, když žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Naopak bylo prokázáno, že žalobce opustil zemi původu Gruzii dne 20.5.2007 a po velmi dlouhou dobu žil v České republice bez povolení. Žádost o mezinárodní ochranu podal až 4.3.2010. V roce 2008 byl odsouzen k podmíněnému trestu, a proto mu nebyla prodloužena platnost víza. Rozhodl se proto řešit zlegalizování pobytu podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný v tomto směru přilehavě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně sp. zn. 7Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005.

Žalobce dále v žalobě žalovanému vytýkal porušení § 14 zákona o azylu, podle kterého lze udělit tzv. humanitární azyl, pakliže u žadatele nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. V případě žalobce ovšem, jak vyplynulo z obsahu správního spisu a i z obou realizovaných pohovorů, žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle tohoto ustanovení zjištěn nebyl a žalobní námitka je v tomto směru nedůvodná.

Dle shora citovaného ustanovení § 14 zákona o azylu lze udělit azyl z tzv. humanitárních důvodů. Závěr, že by se jednalo o případ zvláštního zřetele hodný. Nebylo tedy zjištěno, že by v případě návratu žalobce byl ohrožen jeho život či zdraví. Žalobní námitka týkající se porušení ust. § 14 zákona o azylu žalovaným je proto rovněž zcela nedůvodná.

Jako nedůvodné hodnotí krajský soud i žalobcem vytýkané porušení ust. § 14a zákona o azylu, když se žalobce domníval, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Nebylo však prokázáno, že by žalobci v případě návratu hrozila vážná újma dle odst. 2 ustanovení § 14a zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Závěrem krajský soud dodává, že za rozhodující je nutno posuzovat osobní situaci žalobce, jakož i vnitřní poměry země původu Gruzie v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a nikoliv v době, kdy žalobce opustil zemi původu.

Soud rovněž neshledal důvodnými další námitky týkající se porušení procesních předpisů, které žalobce pojal jen obecně a blíže je nekonkretizoval. Dle názoru soudu žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze

spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Své rozhodnutí přesvědčivě a úplně odůvodnil.

Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž za splnění podmínek § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení ústního jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 13.8.2013

**JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně**